

Fulls de la Revista

Sumari

El camí que ens espera
SUSANNA RAFART

Transposicions recreatives
en sonets acròstics
JOAN JULIÀ-MUNÉ

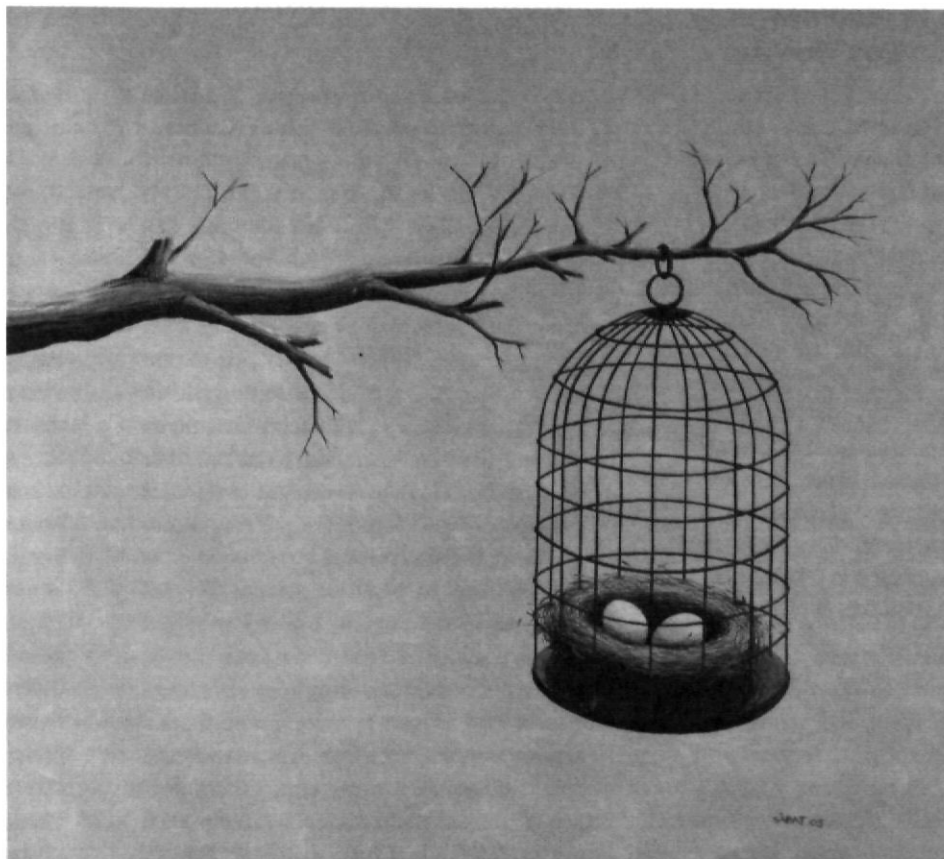
Qüestionant la pantera
GUILLEM MOLLA

Marques de biblioteca
ENRIC SULLÀ

Jordi Sàbat i Ortiz

(Palafrugell, 1960), l'il·lustrador d'aquests Fulls, és dissenyador gràfic i exerceix com a professor d'aquesta matèria a l'Escola Superior de Disseny Elisava de Barcelona. Com a il·lustrador, col·labora regularment als mitjans de comunicació *El Periódico*, *Avui* i *La Vanguardia*, entre d'altres, i a editorials com Edhasa, Planeta, Destino, Grijalbo o Anagrama. Amb Lorenzo Sila va guanyar el premi Destino Infantil Apel·les Mestres, l'any 2002. Des de 1994 ha realitzat una bona quantitat d'exposicions individuals arreu de l'Estat espanyol, de Múrcia a Sant Feliu de Boada, passant per Barcelona i Madrid. L'any 2005 va exposar al Centre d'Estudis Catalans de París.

El camí que ens espera

Susanna Rafart

Un petit quadre de John Constable de l'any 1812, que s'exposa a la Fundación Lázaro Galdiano de Madrid, podria ser el marc perfecte per començar aquests apunts sobre Ricard Creus. Aquest és un oli d'una gran modernitat perquè només hi trobem els elements essencials d'un paisatge que serveixen la idea del quadre, que és mostrar un camí solitari, un camí que destaca entre els grisos del paisatge nòrdic, amb els seus gruixos de terra, els seus ocres definits i la corba que es perd a la vista, però que traça una destinació inequívoca, cap a algun lloc que no cal explicar perquè qui veu la imatge comparteix aquell mateix espai cada dia, i per tant sap que sap. Aparentment, tot és fora del temps. Però només aparentment, perquè el pintor ha anat a prescindir de tot allò vulnerable o excedent. És per això que avui podem mirar la seva obra sense dificultat i amb una mirada de present: perquè ens valem de l'esguard de l'espectador del passat, de la ferma convicció, en veure el paisatge,

Els dibuixos de Lourdes Rai

Una lamentable errada informàtica va fer que en els Fulls del número anterior (237) es repetís la nota biogràfica de l'il·lustrador del núm 236, en comptes d'aparèixer-hi la corresponent a l'autora dels dibuixos que il·lustraven realment els Fulls. Hem de fer constar, doncs, que els dibuixos del núm. 237 eren originals de Lourdes Rai. El text biogràfic que s'havia de publicar a la primera pàgina dels Fulls és el següent:

Lourdes Rai (Palafrugell, 1977), il·lustradora dels Fulls del núm. 237, es va llicenciar l'any 2000 en història de l'art per la Universitat de Barcelona i va obtenir el màster en Comunicació i Crítica d'Art per la Universitat de Girona l'any 2001. Mentre estudiava a Barcelona, va assistir als Tallers del Cercle Artístic de Sant Lluç. La seva formació artística es va completar amb tallers de gravat, d'aquarel·la i de treballs tridimensionals en art-paper. Des de l'any 1996 ha realitzat exposicions individuals en diverses ciutats catalanes i de l'Estat espanyol, a més d'Itàlia, França, Portugal i Colòmbia. L'any 2003 va il·lustrar la biografia de l'escriptora Aurora Bertrana publicada per la Diputació de Girona.

que allò contemplat existia, que allò anava a algun lloc. La senzillesa dels elements ens fa hereus d'aquesta visió segura.

Cada dia un dia se'ns manifesta d'una manera semblant. Llegir la major part dels llibres poètics que el construeixen per ordre cronològic m'ha fet adonar de la clara línia que marquen tots ells cap a un mateix sentit. Ricard Creus ha anat traçant un camí, tan definit en els seus contorns que es justifica per ell mateix, en aquesta primera línia de la literatura catalana. Per mostrar-ho, el meu recorregut avui anirà pas a pas de cada llibre. Perquè si una cosa queda molt clara en tot el cicle és que en la seva poesia hi ha hagut de manera constant la imposició del present, o més ben dit, el diàleg gens sord amb cada cosa que la història portava a la condició del poeta com a jo. I el que té valor d'això és que aquesta contingència sobreve a l'individu com a desequilibri i, per tant, cal emmotllar la paraula d'una manera molt precisa per poder fer-hi front. El dir de Ricard Creus, tanmateix sense vertigen a pesar de la seva lucidesa, és el resultat de la depuració de la seva veu directa, d'una finor exquisida en la seva continuïtat. No ha sortit a tirar dards quan convenia, ha anat convencent mot a mot, dia rere dia, de la justícia del poeta. Cal recordar aquí dues coses: la seva inicial vocació plàstica, posteriorment abandonada per la pràctica artística i conservada per a la pedagogia, i la seva passió per l'obra de Pablo Picasso, els dibuixos del qual són de traç ininterromput i lligat, sempre sostingut; com la paraula de Ricard Creus, que en el temps es manté amb una sola

volada. Crec que aquesta característica és una de les més importants en la seva obra.

Els dies de cada dia és de l'any 1968. En aquest llibre ja es planteja la proximitat de Ricard Creus amb aquesta idea de la paraula lligada, sentit i cos de tot, concepte i temps harmònics. A la vegada, cal veure-hi les lectures atentes de Cesare Pavese i la seva capacitat de fer emergir la vida quotidiana. Els versos citats dels mars del sud que precedeixen els poemes de Ricard Creus responen a una veritat narrativa que plana en l'obra del nostre poeta: el somni no és mai prou bonic, perquè ens desentenem del món en molts aspectes. També m'agradaria recordar aquí *El primer home* d'Albert Camus, en què el novel·lista parla dels seus orígens, de la dificultat de la seva alfabetització, de l'amor a l'àvia, del descobriment de la literatura, de l'olor de la terra. El poema que inicia el primer llibre de Ricard Creus és, en aquest punt, també iniciàtic. «Inici» és un cant a la naturalesa de l'home, a l'acceptació dels seus límits, l'actitud d'atenció i espera que des del principi manifesta el poema per «donar» o

